

men altså Europa, de internationale organisationer – skal forsøge at tage helheden op og se, om der er en løsningsmulighed. Det kan der godt være fornuft i.

Jeg tror ikke, man skal være nogen stor profet for at forudsige, at det alligevel bliver uundgåeligt. At spørgsmålet er kompliceret, at det er svært, er ikke tilstrækkeligt til at sige, at så tager vi aldrig fat på det. Jeg tror, problemet er så stort og så nødvendigt at beskæftige sig med, at det måske nok var en idé en skønne dag at lave en stor konference – undskyld formand, jeg havde lagt mine notater over lampen, jeg skal være færdig om et minut, hvis det kan godkendes.

Fjerde næstformand (Elisabeth Arnold):

Taletiden er faktisk udløbet.

Arne Melchior (CD):

Ja, jeg slutter nu. Jeg rejser altså tanken om en konference, f.eks. i FN-sammenhæng, om det kurdiske problem, men det må være helt sikkert, at kurderne må have en ret, præcis som f.eks. palæstinenserne har det, til at definere sig selv og blive respekteret som sådanne.

Min tale skulle vistnok klart vise, at jeg er enig med alle dem, der har sagt, at det er en svær balancegang. Jeg finder, at den dagsorden, som CD selv er medforlagsstiller til, har fundet den rigtige balance, og jeg er glad for, at et så stort flertal i Tinget vil kunne stemme for den.

Pia Kjærsgaard (DF):

Det er selvfølgelig godt, at vi får en debat om Danmarks forhold til Tyrkiet og om forholdene i Tyrkiet generelt. Dansk Folkeparti ønsker naturligvis, at Danmark fortsat har et frit og uhindret handelssamarbejde med Tyrkiet. Kun et folk, der via økonomisk fremgang opnår en ordentlig levelfod, har større mulighed for at opnå at leve i et civiliseret samfund, som kan accepteres af omverdenen.

Tyrkiets medlemskab af EU bliver med jævne mellemrum taget op til debat, en tanke, vi i Dansk Folkeparti vender os imod. Da Tyrkiet søgte om medlemskab i 1987, var afvisningen begrundet med, at Tyrkiet hverken økonomisk eller politisk var parat, og når man siger politisk, tænker man jo nok meget på menneskerettighederne, netop det, som har været – helt berettiget – til debat her i dag.

Så var der i Reuter i går et interessant telegram, som ingen ordførere har kommenteret.

Jeg vil faktisk godt have udenrigsministeren til at kommentere det, for ifølge Reuter den 4. februar tog den hollandske udenrigsminister, Hans van Mierlo, bladet fra munden og udtalte i Europa-Parlamentets udenrigskomiteé et hidtil skjult problem i forhold til Tyrkiets medlemskab af EU. »Hans van Mierlo mente, det var et problem, at Tyrkiet«, og det er direkte citeret, »er et stort muslimsk land. Ønsker vi det i Europa? sagde Hans van Mierlo.« Jeg vil meget gerne bede om udenrigsministerens kommentar til det. Jeg synes faktisk, at det var en ret provokerende udtalelse, og at det egentlig fortjener en kommentar.

Der har været megen debat i Danmark om nye danske statsborgeres tilsyneladende manglende interesse for situationen i Danmark, men åbenbart stadig dybfølte og sandsynligvis ægte interesse i at tage til Tyrkiet og deltage i befrielseskampen. Jeg kan kun håbe på, at det danske pas ikke bliver misbrugt til at krybe i ly bag eller måske brugt med det klare formål at få nogle til at bakke op om sig over for forehavender i de lande, man oprindeligt kom fra. Det er blot en bemærkning i forhold til de mange sager, vi er blevet bekendt med i den senere tid i Danmark.

Så vil jeg godt forholde mig lidt til den dagsorden, der er foreslået af et flertal her i Folketinget: Den kan Dansk Folkeparti godt støtte. Jeg må nok sige, at vi måske nok støtter den ud fra en betragtning af, at den jo egentlig ikke siger så forfærdelig meget, den er ikke epokegørende. Vi er ikke så nøjeregnende med, om vi er medforlagsstillere. Den er lidt ligegyldig, hvis jeg skal være helt ærlig. Måske havde denne her debat fortjent en mere markant dagsorden. Jeg kan såmænd godt tilslutte mig dele, hvor man fratager bistanden, eksempelvis i SF's og Enhedslistens dagsorden. Der burde være helt klare virkemidler over for et land, som ligger så tæt på os, og som under ingen omstændigheder trods gentagne opfordringer vil deltage i det samarbejde, som de burde gøre.

Jeg synes, menneskerettighedsproblemet er et problem, og det er selvfølgelig også et problem, som Danmark bør forholde sig til.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Det bliver to korte bemærkninger. For det første fordi fru Pia Kjærsgaard bragte den hollandske udenrigsministers udtalelse på banen, og jeg håber, at den danske udenrigsminister om et øjeblik vil tage fuldstændig afstand fra den